

”Tarkoitus Pyhittää Keinot”

HUOMIOTA herättävänä seikkana aina tähän aikaan vuodesta — joulun lähestyessä — on jokaiselle asiointia järkevästi harkitsevalle se kiihko ja melu jolla omistavan luokan edustajat ja äänenkannattajat varustautuvat — sekä valmistavat työläisiä — tätä joulujuhlaa vastaanottamaan. Vaikka siitä tapahtumasta jonka muistoksi joulua vietetään — natsaretilaisen puusepän pojan syntymästä — joka sitäpaitsi perustuu hyvin hämärille, eikä koskaan varmasti todistettavissa oleville kertomuksille — on kulunut lähes kaksituhatta vuotta, on kiihotus sen merkityksestä uusiintunut joka vuosi laimentumattomana.

Tässä, kuten muissakin omistavan luokan toimenpiteissä, on kysymyksessä ainoastaan omistavan ja hallitsevan luokan taloudelliset edut. Eikä ainoastaan heidän sanomalehdistönsä ja muut suoranaisesti heidän kontrollissaan olevat julkisuusvälineensä tee propagandaa tämän kiihotustyön hyväksi, vaan on kirkko ja papisto uskontoineen antautunut tässä tehtävässä palvelemaan kapitalistiluokan etuja.

Tuskin mikään muu keino omistavan luokan käsissä onkaan osoittautunut niin tehokkaaksi luokkavastakohtien ja aineellisten etukysymysten ”tasoittajaksi” kuin uskonnon avulla harjoitettu pimitys, omistamattoman työväenluokan keskuudessa. Selvimpänä todistuksena siitä on kapitalistien, jotka kaikissa suhteissa valvovat ensitilassa omia aineellisia etujaan ja riistomahdollisuuksiaan, lahjoitukset kirkoille ja uskonnollisen pimitystyön tekemiseen. Oikeammin ei voida sanoa lahjoituksiksi niitä summia, joilla he ovat tätä työtä edistäneet; ne ovat olleet sijoitusta, josta he ovat toivoneet voittavansa ne moninkertaisesti takaisin ja epäilemättä ovat voittaneetkin.

Opetus alistautumaan on uskonnollisten oppien yleisin pääpiirre, oikeammin uskonnon ydin. Kuvitelut haudantakai-

sesta elämästä kuoleman jälkeen — ”tai-vaan iloista” ja ”helvetin piinasta” — aina sen mukaan kunkin ihmisen ”sielun” osaksi tulevana, kuin kukin on eläissään alistunut tai kapinoinut niitä vastaan jotka on ”asetettu kaiken hallitsijoiksi”, on vaikuttanut tietämättömään kansanluokkaan tarkoitettulla tavalla. On muistettu ja mieliin painettu liiankin hyvin uskonnon mielilause: ”Kärsimykset kirkastavat ihmistä.” (Se on kyllä osaltaan totta-kin, sillä paljon on niitä työväenluokkaan kuuluvia, jotka etenkin viime vuosina ovat puutteellisen ravinnon vuoksi muuttaneet melkein läpinäkyviksi.)

Kaikella tällaisella uskonnollisella pimityksellä on kapitalistiluokka kyennyt pitämään suuren osan työväenluokasta tyytyväisenä alistettuun asemaansa. Uskonnon kahleissa oleva työläisaines kauhistuu ja pitää rikoksena järjestäytymistä ja työläisten lakkontumista ja taistelua etujensa puolesta, työnsä tuloksien riistäjiä, työnantajaluokkaa vastaan. Ei liene epäilyksiä, etteikö tällainen työläisaines olisi lukemattomissa tapauksissa saattanut tietoisemman, järjestyneen työläisjoukon alkaman lakkotaistelun epäonnistumaan.

Viimeisimpiä todistuksia sellaisesta toiminnasta on Utahin valtiossa käynnissä olevan kaivos- ja sulimotyöläisten lakon yhteydessä tapahtuneissa asioissa. Siellä on mormoonikirkko kieltänyt niiltä kaivostyöläisiltä, jotka ovat mormoonikirkon jäseniä, oikeuden yhtyä muiden kaivostyöläisten alkamaan lakkoon. Se ei muuten ole ensimmäinen kerta kun mormoonikirkko uskonnon pimitämine jäsenineen on rikkonut työläisten lakkoa. Muut kirkkokunnat tai uskonlahkot eivät suinkaan ole poikkeus edellisestä.

Kaikkina aikoina ovat kirkkokunnat ja papisto kohdistaneet kaiken toimintansa luokkayhteiskunnan ja riistorauhan säilyttämiseksi, siis palvelleet omistavan luokan etuja uskonto aseenaan. Sitä tar-

koittavaa toimintaa saamme kuulla ja nähdä kiihkeimmin harjoitettavan näinä vuodenaikoina, joulun yhteydessä. Saarnataan rauhaa tikari vyössä ja hyväsydämisyyttä myrkkymielessä, kuvannollisesti sanoen, sillä nämät rauhanjulistikset heidän puoleltaan on tarkoitettu yksinomaan työläisten noudatettavaksi. Itse kapitalistiluokka on kokonaan näiden rauhanmääräysten ulkopuolella. Se saa rikkoa luokkien välistä rauhaa parhaiksi havaitsemillaan keinoilla.

Näin joulun yhteydessä voi sattua sitenkin, että omistavan luokan edustajat, muka osoittaakseen olevansa alituiseen saarnaamansa rauhan ja hyvätahdon takana, muutenkin kuin sanoissa, järjestävät armelaisuusosoituksia, omistamattoman luokan kurjimmalla tasolla olevilla jäsenille. He voivat järjestää herkkupöydällisen kövhyudessa ja puutteessa eläville työläisille ja heidän lapsilleen. He voivat lahjoittaa köyhien lapsille joitakin leluja tai makeisia ja tällä tavoin rauhoittaa omaatuntoaan, vaan etupäässä heidän tarkoituksensa on sokaista niiden silmiä joiden elämän ehdot heidän edustamansa järjestelmä on polkenut kaiken inhimillisyyden alapuolelle.

Näiden tällaisten omistavan luokan toimintojen — samalla kun ne eivät työläisten asemaa huojenna missään määrin — tulisi herättää työläiset huomaamaan sen vilpillisyyden joka on niiden takana. Sen huomaaminen olisi jo luokkatietoisuuden heräämistä. Tietävästikään emme halua sanoa ettei suuri osa työläisistä olisi tästä selvillä. Paljon on kuitenkin niitä työläisiä jotka ottavat vastaan annetut armonalat sellaisina kuin omistava luokka haluaakin ne otettavan vastaan, nimittäin ansaitsemattomina armonosoituksina. Nämä työläiset ovat innuuri niitä, jotka uskonnon avulla on voitu niitä nimeydessä ja tietämättömyydessä yhteiskunnallisiin ja luokkien välisiin kysymyksiin nähdä. He ottavat vastaan pienimmänkin "armonosoituksen" kiitollisin mielin, käsittämättä sitä, että heille annetaan "lahjana" ja ikäänkin nilkaten, hiven niitä elämän hyvyksiä, jotka kuuluisivat

heille oikeuden mukaan kaikki, koska ne ovat heidän omaan kättensä työn tuloksia.

Nämä omistavan luokan toimenpiteet työläisten luokkakäsitteiden sokaisemiseksi eivät kuitenkaan tule kauan menestymään. Hitaammankin käsityskyvyn omaavalle työläiselle alkaa pakostakin selviämään, että kapitalistiluokka on se luokka, joka elää työläisten armosta eikä päinvastoin. Pimeimmänkin uskonnollisen pimityksen läpi alkaa koittamaan tiedon valaistus joka muuttaa ihmisten mielipiteet ja saa heidät toimimaan omien etujensa mukaisesti. Yhteiskunnallinen kehitys ja luokkavastakohtien alituinen kärjistyminen lopulta kirkastaa uskonnon kahleissa olevillekin sen vääryyden, joka vallitsee aineellisten etujen jakautumisessa nykyisen riistojärjestelmän vallitessa. Se tietoisuus saa heidät toimimaan etujensa mukaisesti, liittymään yhteen omaan luokkaansa kuuluvien kanssa; järjestäytymään ja järjestäytyneinä toimimaan sen järjestelmän poistamiseksi, joka takaa toimeentulon vain harvoille.

Niiden työläisten jotka ovat luokkakysymyksistä selvillä, ei saa jäädä kuitenkaan toimeettomana katselemaan ja odottamaan että kehitys nämä kysymykset selvittäisi niille työläisille, jotka eivät vielä ole niistä tietoisia. Heidän on jouduttava tätä kehitystä ja tietoisuuden leviämistä oman luokkansa keskuuteen, tekemällä luokkakasvatustyötä vointinsa ja kykviensä mukaan. Näin tehden jouduttamme sen ajan tuloa, jolloin työväenluokka kykenee itse vapahtamaan itsensä yhteiskunnan suurimmasta painajaisesta — kapitalismista — ja luomaan uuden, onnellisemman yhteiskunnan maan päälle.

— *Nauttikaamme sodasta, sanovat sotakihoitustyöntekijät. Antakaamme kansalle hiukan militaarista musiikkia. Mutta älkäämme jumalan tähden antako sen haistaa jodoformin tai ihmisteurastamon löyhkkää. Ihminen on taisteleva eläin, nauttikaamme taistelusta.*